

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Moralitate, Natvra, Et Effectibvs Actvvm
Svpernatvralivm In Genere Et Fide, Spe, Ac Charitate,
Speciatim**

Coninck, Gilles de

Antverpiae, 1623

Dvb. VIII. Vtrùm ordo à Christo Matthæi 18. præscriptus in fraterna
correptione sit necessariò servandus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79645)

D V B I V M VIII.

Vtrum ordo à Christo Matthæi 18. præscriptus in fraterna correptione sit necessarius seruandus?

135 **V**erba quibus Christus Matthæi 18. præscribit ordinem in correptione fraterna seruandum, sunt hæc: *Si autem peccauerit in te frater tuus, vade, corripe eum inter te & ipsum solum: si te audierit, lucratus es fratrem tuum; si autem te non audierit, adhibe tecum adhuc vnum vel duos, vt in ore duorum vel trium testium stet omne verbum. Quod si non audierit eos, dic Ecclesie: si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & publicanus.* Vbi præscribitur vt fratrem peccantem in nos primò moneamus secreto: & deinde si hoc non iuuat, siue si ille non emendetur, adhibeamus vnum vel alterum testem, qui eum simul nobiscum moneant; & tertio, si hoc modo non emendetur, deferamus eum ad Ecclesiam, siue ad Superiorem. Circa cuius loci intelligentiam occurrunt variae difficultates, quæ partim hoc dubio, partim sequentibus explicandæ sunt.

136 Dubitatur ergo Primò, vtrum hic ordo ibi præcipiatur, an verò solum suadeatur.

Bernardinus de Arevalo in libello de Fraterna correptione fuse contendit hunc ordinem ibi non præcipi, sed solum suaderi. Primò, quia ibi solum agitur de peccato in nos commissio sine nobis iniuriæ, pro quo possumus semper iuridicè exigere satisfactionem: ergo non tenemur de eo proximum secreto monere. Secundò, quia non potest sufficienter probari hic ferri præceptum: ergo id non est asserendum. Tertio, quia hoc præceptum necesse merè posituum (quia in lege noua nulla dantur præcepta diuina merè posita, nisi circa susceptionem & administrationem Sacramentorum): neque etiam est iuris naturæ; nam ad nullum præceptum decalogi potest reduci; nec fuit in veteri testamento, vbi potius contrarium præcipitur. nam Leuitici 5. præcipitur, vt qui audierit vocem iurantis falsum, id statim indicet iudicibus. Et cap. 19. dicitur: *Non oderis fratrem tuum in corde tuo, sed publice argue eum.* Imò etiam in nouo testamento idem præcipitur: nam 1. ad Timotheum 5. dicitur: *Peccantes coram omnibus argue; vt & ceteri timorem habeant.* Quartò, quia viri sancti eum ordinem non obseruauerunt. nam Ioseph Genes. 37. accusauit fratres suos de crimine pessimo nulla præmissa secreta monitione. Et simili modo S. Petrus Actor. 5. publicè arguit ac puniuit peccatum Ananias & Saphiræ. Addit præterea quædam dicta Patrum & constitutiones Religionum, quæ infra examinabuntur.

137 Dubitatur Secundò, vtrum hic ordo sit seruandus in omnibus peccatis corripendis; an verò solum in his, quæ contra nos siue cum nostra iniuria committuntur. Videtur enim in his solis necessariò seruandus: nam dicto loco Matth. 18. dicitur: *Si peccauerit in te frater tuus, id est contra te.* Nec sufficit dicere, eum omnem qui peccat coram nobis, peccata contra nos, eo quod quan-

rum est in se suo peccato nos scandalizat. Quia Christus videtur ibi apertè loqui de peccato nobis iniuriæ. vt patet ex Lucæ 17. vbi hic dicta ex parte repetuntur, & dicitur: *Si peccauerit in te frater tuus, increpa illum; & si penitentiam egerit, dimitte illi: & si septies in die peccauerit in te, & septies in die conuersus fuerit ad te dicens, Pœnitet me: dimitte illi.* Vbi iubemur fratri pœnitenti dimittere peccatum. quod nequit intelligi nisi de peccato nobis iniuriæ, & ratione iniuriæ in nos commissæ; quia quatenus est contra Deum nequit ab homine remitti, nisi hic sit sacerdos, & in Sacramento Pœnitentiæ. Idem confirmatur, quia in Matthæo supra paulo inferens, Christus, vt nos excitet vt fratri in nos peccanti remittamus offensam, adfert parabolam serui cõiecti in carcerem, eo quod noluerit remittere conseruo debitum, ac subdit: *Sic & Pater meus cœlestis faciet vobis, si non remisistis vnusquisque fratri suo de cordibus vestris.*

CONCLUSIO. Cum D. Thoma 2. 2. q. 33. a. 7. & 8. & communi Theologorum sententia, omnino dicendum est Matth. 18. præcipi ordinem, quem in correptione debeamus seruare: atque adeò quando ad sunt conditiones ad hoc requisitæ, nos sub peccato obligari eum seruare. Probatur Primò, quia est communis ferè omnium Doctorum, paucissimis exceptis, qui nulla probabili ratione contrarium asserunt: quamquam nec illos credo generaliter contrariū velle asserere, siue nos numquam obligari ad eum ordinem seruandum; sed fortè solum voluerunt non ita sæpè occurrere omnes circumstantias necessarias vt obligemur eum seruare. Secundò, quia hæc videtur etiam communis sententia Patrum, vt patet ex S. August. serm. 16. de verbis Domini, vbi hunc ordinem explicat. Chrysost. homil. 62. S. Gregorio lib. 4. Registri epistola 36. vbi ait: *Et nos quidem seruamus, quod Veritas præcipit dicens, Si peccauerit in te frater tuus, corripe eum inter te & ipsum solum.* Idem docent ceteri. Tertio, quia hoc in iure canonico sæpè à Pontificibus aut asseritur, aut tamquam certum supponitur. nam Innocentius III. c. Cum ex iniuncto. 12. de hæreticis, §. Nec quisquam. ait: *Cum aliud sit fratrem in se peccantem occultè corripere, quod quisque teneretur efficere secundum regulam Euangelicam, &c. Etc. Nouit. 13. de iudicijs.* cum recitat. Iet dictum locum Matthæi, vocat eum regulam Euangelicam. Cum igitur omnis regula obliget, sequitur eo loco dari præceptum. Item c. Licet Heli. 31. de simonia. apertè dicitur secundum regulam Euangelicam correptionem caritativam necessariò præcedere denuntiationem.

Quartò, probatur ratione. Quia non solum caritas, sed etiam iustitia nos obligat, vt famam proximi quantum commodè possumus seruamus illam, ideoque occulta eius peccata alijs non prodamus sine notabili necessitate. Item sicut medicus corporalis grauiter peccat, cum infirmum sanat amputando ei membrum, aut cum simili aliquo incommodo, aut dando ei medicinam periculosam, quando eum sine eiusmodi incommodis, aut modo magis certo ac securo sanare potest: ita etiam medicus spiri-

Luca 17.

Matth. 18.

138
D. Thom.

August.

Chrysost.
Gregor.

Innoc. III.

c. Nouit.

c. Licet He-

139
Et caritas &
iustitia nos
obligant vt
in correptione
fraterna
quàm fieri
potest con-
sulamus eius
famam.

tualis, quando infirmum sine vlla aut cū exigua latione famæ, aut etiam modo magis securo, sanare siue à peccatis eripere potest, grauius contra caritatem peccat, si sine alia necessitate eum tenter sanare cum graui latione famæ, aperiendo eius occultum peccatum pluribus quàm necesse sit ipsum id aperire: & multò magis si id faciat cum periculo grauius irritandi proximum, & eum reddendi peiorem. atqui fieri potest vt proximus à me possit emendari per solam secretam correptionem, nec alia occurrat necessitas eius occultum peccatum alijs aperiendi: ergo facio tunc contra iustitiam illud alijs aperiendo. Item fieri potest vt corripiendo eum secreto possim eum valde probabiliter emendare sine alio incommodo, & eius peccatum alicui alteri aperiendo grauius eum sim irritaturus, & in peccato obstinatioem redditurus: ergo tunc contra leges correptionis fraternæ grauius peccabo, si id alijs aperiā.

140
Ordo in correptione seruandus est iuris nature.

Ex his patet Primò, hoc præceptum esse iuris naturæ, ac oriri partim ex caritate proximi, quæ nos obligat vt eum curemus cum minimo, quantum fieri poterit, eius incommodo aut periculo; partim etiam ex virtute iustitiæ, quæ obligatur proximum non infamare, quando nulla nos necessitas ad hoc compellit.

141
Tenemur quandoque proximi peccata publicare ne alijs pereat. Auguſt.

Sequitur Secundò, quando proximus nequit emendari, nisi eius crimen aperiatur vni atque alteri, aut etiam Ecclesiæ, id esse faciendum secundum præceptum Christi, ne proximus alijs pereat, cuius salus pluris facienda est quàm eius fama. Vnde D. Auguſt. in sua Regula de hac denuntiatione agens, ait: *Nec vos iudicatis esse maleuolos, quando hoc indicatis: magis quippe innocentes non estis si fratres vestros, quos indicando corrigere potestis, tacendo perire permittatis. Si enim frater vester vulnus haberet in corpore, quod vellet occultare, cum timeret secari, nonne crudeliter abste celaretur, & misericorditer indicaretur? Quanto ergo potius debes manifestare, ne deterius putrescat in corde?*

142
Non teneor alterius famam cum damno boni communis sequare.

Ex quibus sequitur Tertio, hanc manifestationem multò magis esse necessariam, quando bonum commune eam notabiliter exigit, quantumvis cum aliqua infamia peccantis alijs ad eius emendationem non necessaria coniuncta sit: quia bonum commune præponendum est priuato; nec quisquam habet ius vt eius famam cum huius notabili incommodo conseruem: nisi quando sigillum confessionis id exigit.

143
Mat. 18.

Sequitur Quarto, hunc ordinem in certis circumstantijs, siue quando utilis est ad proximi emendationem, & aliunde non occurrit ratio eum mutandi, non solum esse seruandum in peccatis contra nos commissis, sed etiam in alijs, quia ratio supra allata in omnibus æqualiter militat; tum etiam quia nulla potest adferri probabilis ratio, cur potius sit seruandus in illis quàm in his. Nec his obstat quòd Christus Matt. 18. solum fecerit expressam mentionem peccati in nos commissi, quia hoc non fecit vt suum decretum, quatenus spectat necessitatem corripiendi & ordinis in eo seruandi, ad id genus peccati restringeret; sed solum exempli causa attulit tale genus peccati, de quo maxime pote-

rat dubitari an in eius correptione hic ordo seruandus sit, & in quo difficillimè seruetur ob innatam multis cupiditatē vindictæ. Item quia intèdebat nos præcipuè docere, quæ ratione deberemus iniurias nobis illatas remittere, & erga eas inferentes nos gerere.

Ex his etiam patet solutio difficultatis propositæ nu. 137. & responsio ad argumentum ibidem allatum; & ex iisdem facile erit respondere argumentis allatis n. 136.

144

Ad primum, nego priorem partem antecedentis, quia, vt iam ostendi, ibi præscribitur ordo per se, & nisi bonum commune alia ratione contrarium postulet, seruandus in correptione cuiusvis peccati. Nego etiam secundam partem: quia sæpè contingit quòd per secretam monitionem possim mihi iniuriam inducere vt mihi plenè satisfaciatur, quo casu nec opus est, nec licitum eum vocare in iudicium, vt hac ratione cogam eum satisfacere.

Ad secundum, nego antecedens: iam enim sufficienter probaui, ibi fieri aliquid præceptum. Ad tertium, nego secundam & tertiam partem assumpti. nam iam ostendi hoc præceptum esse legis naturæ, & pertinere ad præceptum dilectionis proximi. Posset autem reduci ad octauum præceptum decalogi, quo prohibemur non solum dicere falsum testimonium, sed etiam proximum iniuste infamare. Et consequenter hic ordo fuit etiam in veteri lege præceptus: nec in ea quidquam huic ordini contrarium præcipitur. Loca autem ex Scriptura allata nihil faciunt ad rem.

145
Leuit. 19.

Ad primum, ex Leuit. 5. nego hoc ibi præcipi: solum enim præcipitur vt is qui legitime adiuratur, aut sub iuramento interrogatur circa res inter alios controuersas, verum testimonium proferat. Vide Cornelium Cornelij in dictum Cor. locum.

Ad secundum, Respondeo publicè ibi idem significare ac clarè & apertè exponendo ei quæ habes contra eum in corde. patet, tum quia ibi publicè corripere opponitur occulto odio; tum quia nulla est ratio cur præcipiamur proximum publicè corripere, quando alijs possumus illum secreto emendare, & satisfactionem obtinere. Vnde in Hebræo habetur, *corripiendo corripies eum*. quo ostenditur aperta & clara correptio.

Ad tertium, ex epistola ad Timoth. Respondeo ibi agi de correptione iudiciali, qua corpiuntur peccata publica, aut in iudicio satis probata. quare nihil facit ad rem.

146

Ad quartum argumentum, nego sanctos viros eum ordinem non obseruasse in circumstantijs, quibus erat seruandus: nec exempla allata contrarium probant. Nam nec satis constat, Iosephum non monuisse prius secreto suos fratres antequam eos accusaret: & ob odium, quo in eum ferebantur, facile poterat sibi persuadere secretam correptionem fore omnino inutilem, atque ita hic & nunc non esse necessariam. S. Petrus verò Actor. 5. auctoritate diuina & ex particulari Dei instinctu ad terrorem aliorum, illorum fraudem puniuit, quia hoc tunc Ecclesiæ expediebat: & Deus cum sit dominus nostræ famæ ac vitæ, potest ea pro sua voluntate

tate nobis auferre, quoties id iudicat expedire, & ad id alijs dare facultatem.

147
Valentia.
Sex casibus
dianis ordo
non est ser-
uandus.

Nota, Valentiam hic disp. 3. q. 10. puncto 5. §. Quarto certum est. adferre sex casus (qui etiam ex nostra conclusione possunt colligi, & ad eam clariùs explicandam iuuant) in quibus hic ordo in correptione fraterna non est seruandus.

Primo, quando peccatum proximi est publicum: quia tunc per denunciationem immediate superiori factam ille non infamatur, quia iam infamis est.

Secundo, quando eius peccatum est grauius nocuum reipublice, vt si agat de eius proditione.

Tertio, quando eius peccatum est grauius nocuum alicui innocenti: quia caritas suadet vt huius boni magis prospiciam, quam famæ nocentis.

148
D. Thom.
D. Thomas qu. 33. a. 7. in his duobus excipit casum, quo per secretam monitionem possem damnum tam publicum, quam priuatum innocentis sufficienter impedire. Quæ exceptio vera est, quando mihi sufficienter constat, me priuata monitione posse eiusmodi damna sufficienter auertere, quod in priuato damno potest non raro habere locum; cum enim hoc non sit tanti momenti, vt de eo vitando debeam mor- do valde extraordinario esse sollicitus, facilius possum mihi prudenter persuadere ad id sufficienter cauendum, non esse opus fratris peccatum alicui aperire; & vt hoc licet omittam non requiritur vt omnino certus sim me sine eius modi reuelatione posse illud damnum impedire: non tamen sufficeret me id probabiliter credere; sed requiritur, vt sim moraliter aliquo modo certus me id posse sine illius peccati reuelatione impedire, saltem proximi generationis moriendo vt sibi prospiciat, aut certum locum eui- ter, &c. Nam alias quamdiu est probabilis timor illud damnum non posse euitari sine reuelatione id machinantis, caritas suadet vt magis prospiciam bono innocentis, quam famæ nocentis: modo illud bonum sit magni momenti.

Magis debeo
prospicere
bono inno-
centis, quam
famæ nocen-
tis.

Quando verò agitur de impediendo graui malo publico, tunc oportet aperire imminens periculum ijs, quid possunt impedire: quamdiu non sum moraliter omnino certus me id aliter posse penitus impedire. quod raro potest contingere: quia qui eiusmodi res animo conceperunt raro omnino desistunt eas moliri quamdiu affulget aliqua spes eas conficiendi. quare quantumuis ipsi priuatim moniti asserant, aut etiam iurent se ab eiusmodi molitione omnino cessaturos, non possumus illis fidere, quia facile fingent penitentiam, vt animum malum occultent, aut etiam eos iam verè poeniteat, facile postea data occasione redibunt ad ingenium & ad priores conceptus: & tanti mali magnitudo exigit vt in eo cauendo via securissima incedamus, nec ita curemus malum impediens priuato, præsertim nocenti, & cui sua culpa id sibi accersiu- it. Sæpè tamen non erit opus vt proditor aperiatur, quando magistratus alia ratione potest sufficienter moneri de periculo imminenti, & huic prospicere; obstruendo vias quibus ciuitati malum parabatur. Dicta autem præcipue ha-

149
Raro con-
tingit vt ma-
chinantem
malum pu-
blicum non
teneat de-
nunciare.

Coninck de alt. supernat.

beat locum; quando is qui insidiabatur bono publico, promittit emendationem, eò quod deprehensus timeat accusari: secus videtur dicendum, quando ipse sponte consilij petendi causam alicui viro bono aperit: tunc enim promittenti mutationem consilij facilius potest haberi fides; cum hæ circumstantiæ clare ostendant eum sincere agere.

150
Quartus casus est, quando peccatum natura sua est tale, vt nisi efficacissime ei prospiciatur, soleat communitatem inficere: qualis est hæresis: nam, vt dicitur 2. ad Timoth. 2. hæretico- rum sermo serpit vt cancer; vnde multis locis vbi viget inquisitio, omnibus scientibus aliquè quantumuis occultè incidisse in hæresim absolute præcipitur vt statim eum denuncient inquisitoribus, etiam non præmissa secreta monitione. vt cum alijs docent Lorca hic disp. 47. n. 23. & Bañez qu. 33. art. 8. dub. 2. ad 7. Vbi duas reddunt rationes cur id possit potius præcipi in hoc peccato, quam in alijs. Primo, quia ex hoc peccato maximum imminet communitati periculum nisi statim opprimatur. Secundo, quia vix vnquã est spes tales priuata monitione posse conuerti; nam qui non mouetur auctoritate Ecclesiæ vt rectè sapiat, non mouebitur auctoritate alicuius priuati eum monentis. Monent autem iidem Doctores hæc intelligenda de formaliter hæretico; non autem de eo, qui ex sola ignorantia versatur in errore contra fidem, qui veritatem edoctus paratus est credere: talis enim non est verè hæreticus, quia non est per- uicax.

151
Sed secunda eorum ratio non est generalis: nam sæpè contingit aliquos adherere quibusdam erroribus, quos sciunt pugnare cum doctrina Ecclesiæ Catholice, atque ita esse formaliter hæreticos; qui tamen id non faciunt ex mera malitia, sed quia vehementer apprehendunt quædam loca Scripturæ aliaue sibi insolubilia argumenta euidenter probare suam doctrinam esse veram, & Ecclesiam errare: quæ si ipsis clare soluantur, statim conuertuntur; vt quotidiana multis locis docet experientia: nam in Belgio, Germania, Gallia, Anglia, videmus tales aliquos quotidie conuerti, etiam ex ijs qui prius hæresim docuerant. Quare viri docti talium conuersionem non debent facile desperare, nisi cum secundum monitionem Apostoli eos semel aut iterum monerint, eorumque rationes dissoluerint, & viderint eos tunc manere pertinaces. Prior tamen ratio, & quia tales præsertim in locis vbi viget inquisitio, facile simulant suam conuersionem, vt ita facilius lateant & periculum fugiant, sufficiens est causa cur in locis adhuc incorruptis, in quibus hoc commodè fieri potest, inquisitores absolute præcipiant tales omnes ad se deferri, quantumuis alias speretur eorum conuersio posse procurari per secretam monitionem. Quia hoc bono communi valde expedit, quod priuato præferendum est, & ei potius prospiciendum est quam priuatae aliquorum nocentium famæ.

152
Quintus casus est, quando proximus ob maiorem suum in spiritu profectum aliamue iustam causam tacite vel expresse cessit iure, quod hac

ex parte habet in suam famam, ut scilicet in eius correptione dictus ordo seruetur, & quoties est spes fructus prius secretò admoneatur, quam ad Superiorem eius peccatum deferatur. de quo agam dub. 11.

Sextus casus est, quando ob naturam peccantis aut alias ob causas prudenter credo me omnino inutiliter per me aut alios priuatos proximum monitum antequam eum denunciem Superiori: tunc enim possum eum statim huic denunciare, quia frustra illa praemitterem. Quod maxime locum habet, quando observatio illius ordinis crederetur non solum inutilis, sed etiam nociva futura, eò quod alter monitus in odium monentis exardesceret, aut emendationem simulando correptionem eluderet.

D V B I V M IX.

Quaratione testes adhibendi sint in correptione fraterna, quando proximus per secretam correptionem nequit emendari:

153

Nota Primò, nos hic testem accipere pro omnino eo quem quis adhibet sibi socium ut secum fratrem peccantem priuatim corripiat.

Cur testes in correptione adhibendi sint.

Nota Secundò, me hos socios siue testes ob varios fines posse adhibere huic correptioni. Primò, ut simul iuncti maiore efficacia possimus alterum arguere, & ita multorum auctoritate frangatur, qui vnus correptione motus non est ut à peccato desistat: aut ut conuincatur esse peccatum id, quod fateretur se fecisse, sed negat esse peccatum. Secundò, ut illi testentur me esse functum officio meo prius illum corripiendo priuatim, quam illum Ecclesie denunciari. Tertiò, ut, si, quando eum postea denunciaui, neget se illud peccatum fecisse, possit testibus conuinci.

154
Triplici casu possunt testes adhiberi correptioni.

Nota Tertiò, hanc adhibitionem testium fieri posse in triplici casu. Primò, quando peccatum proximi est publicum, ut si notum sit maxime parti ciuitatis aut viciniae, aut saltem alicuius communis, in quibus plures quam decem. Secundò, quando est quidem occultum, probabile tamen in iudicio, eò quod mihi & duobus alijs cognitum sit. Tertiò, quando mihi soli cognitum est.

Quando autem peccatum est omnino publicum, tunc facile est adhibere testes: quanquam hoc non sit omnino necessarium, quia non est tunc necessarium ante denunciationem, praefertim paternam, praemittere secretam monitionem, ut ostendi n. 147. Item quando peccatum corripiendi praeter me est vni vel alteri notum, etiam facile mihi est hos post primam correptionem adiungere mihi socios ac testes secundae correptionis. Cum enim hi non minus quam ego eius peccatum nouerint, aequaliter poterunt ipsum de hoc corripere, illudque postea, si opus sit, coram Superiore testari. Quare communiter omnes consent in eo casu testes esse adhibendos, si prima correptio non fuerit efficax. Sed tota difficultas est, quando peccatum est mihi soli notum. Quia in re triplex est sententia.

Prima docet, quando tunc proximus non emendatur secreta mea monitione, non esse ulterius progrediendum. Ita quidam apud D. Thom. q. 33. a. 8. idemque quoad testium inductionem docet Durandus in 4. dist. 19. qu. 4. Ad- dit tamen, si peccans habeat Superiorem prudentem, cui sine alio incommodo possit aperiri proximi peccatum, quicquid illud possit in posterum à peccando impedire, v.g. subtrahendo ei peccandi occasiones aut simili ratione, illud huic aperiendum esse.

Probat autem dicta sententia, quia vel illi testes essent adhibendi ut testentur proximum peccasse, aut me functum esse meo officio ipsum ante secretò monendo; & neutrum possunt testari, quia neutrum sciunt. Aut ut mecum simul alterum corripiant; & hoc etiam nequeunt facere, quia, ut ex communiore sententia dixi n. 87. non possum corripere proximum ob aliquod peccatum nisi mihi cõfiteri eum hoc fecisse. hic autem hoc illis inductis testibus cõfiteri non potest, cum hoc nequeant scire nisi ex mea relatione, cui non tenentur hac in re credere, praefertim si alter neget se id fecisse; cui tunc tenentur potius credere quam mihi, quia quisuis praesumitur bonus, donec probetur malus. Aut tandem adhibebuntur, ut explorent an alter sapius illud peccatum committat; & hoc etiam dici non potest, quia priuati non debent inquirere in vitam alienam, ut habeant quae corripiant. ut ex D. Augustino ostendi supra num. 67.

Secunda sententia docet, post secretam monitionem inefficacem eiusmodi testes esse inducendos quando correptus continuat suum peccatum, v.g. detinendo apud se concubinam aut rem quae potest probari esse aliena, aut quando est periculum relapsus, ut notent an proximus pergat peccatum continuare, aut an iterum simile peccatum committat, & tunc cum simul cum alio reprehendant; & si non emendetur, Superiorem denuncient, eiusque crimen probent. numquam tamen esse à me inducendos quando non est periculum relapsus; aut praecise ut eum de peccato quod solus vidi, mecum corripiant. Ita Adrianus in 4. dist. 19. tract. de correptione fraterna. §. Pro huius decisione. in fine. Eandemque videntur tenere Paludan. Paludan. ibidem q. 4. & Caiet. 2. 2. q. 33. a. 8. in priore dubio; quatenus dicunt testes inducendos ut obseruent an proximus iterum peccet, eumque tunc moncant: nec insinuant eos aliàs esse inducendos, quando peccatum est vni tantum notum.

Prior pars probatur. Primò, quia Christus Matt. 18. iubet ut, quando frater peccauit contra nos, & nostra correptione non emendatur, inducamus testes à quibus nobiscum corripiatur; & videtur loqui de casu, quo proximi peccatum mihi soli notum est. Primò, quia hoc insinuant ea verba, Si peccauerit in te. Quod multi Patres ac Doctores aiunt idem valere ac coram te solo. Secundò, quia ideo iubet ut eum corripas inter te & ipsum solum, ne aliàs eius famam coram alijs laedas; quod locum non haberet si plures essent conficij peccati ipsius.

Secundò, quia id aperte docet D. Augustinus in sua Regula.